

Иоан Асен спря за миг, още стъпил с единия си крак на възената стълба, а с другия на борда на кораба, отправи бързо поглед към тая, която идеше да го поздрави, и срещна чистия поглед на две почти детски очи, които доверчиво ^и дъреха в него приятел и закрилник.

Само един миг, но те и двамата разбраха, че не са вече чужди един на друг.

Анна сведе свенливо чело, заруменяла. Иоан се отправи към нея с протегнати ръце, улови десницата ѝ, притисна малката ръка до сърцето си. След това се наведе, целуна края на дрехата ѝ. Когато се изправи лицето му сияеше в щастливо усмивка. Само Анна остана със спуснати надолу клепачи, нежна и смутена, прилична на голямо дете, което на шега са облекли в дрехи ^и на възрастни. Гореща обич изгори сърцето на царя. Цял живот той щеше да ѝ отдаде, за да я ^и направи щастлива. Тая, която той познаваше едва от няколко мига, а вече му бе тъй безкрайно скъпа. Тая, която идеше към него с толкова наивна доверчивост, с толкова бистро сърце, с такава примирена покорност.

Сякаш насън Анна отново дръзна да вдигне очи към царствения младоженец, като че не можеше все още да повярва, че това бе нейния съпруг и господар, че това бе Иоан Асен, далечният, непознат чужденец: най-хубавият, най-добрият мъж, който можеше някоя девойка да си представи.

Белият кораб бавно пореше сините води, оставяйки зад себе си дълга бразда от снежна пяна. ^и Отдясната страна се извисяваха високи брегове, хълмисти равнини, покрити с млада зеленина. От ляво се пристираха ширни поля, брегове покрити с върбалаци, равнини, по които пасяха огромни стада. Изправена до мъжа, с когото щеше да прекара отсега нататък всичките си отредени от миродържеца дни, Анна жадно взираше очи напред, към разгръщащите ^и си брегове, изгаряща от желание по-скоро да стъпи на земята, която бе вече нейна

родина.